

Milovan DeStil Markovic

Geboren 1957 in Belgrad.
Lebt und arbeitet in Berlin und Belgrad.
Studium der Malerei an der Universität der Künste
Belgrad.
Seit den achtziger Jahren zahlreiche Einzel- und
Gruppenausstellungen im In- und Ausland.
Gastprofessur an der Universität der Künste Berlin.

Kristian Dubbick

Geboren 1956 in Duisburg.
Lebt und arbeitet in Lohmar und Stockholm.
Studium der Malerei an der Universität der Künste
Berlin und der Kunstakademie Düsseldorf.
Seit den achtziger Jahren zahlreiche Einzel- und
Gruppenausstellungen im In- und Ausland.

Frauen Chor Ludmila

Der Frauenchor Ludmila ist einer der bedeutendsten
Chöre Russlands. Er wurde vor zwanzig Jahren am
Institut for Advanced Studies in Samara gegründet.
Heute steht er unter der künstlerischen Leitung
von Valerija Pavlovna Nawrotskaja.
Er erhielt zahlreiche Auszeichnungen im In- und Aus-
land, u. a. beim Grand Prix im Internationalen Choral
Contest in Yalta und die Goldmedaille beim Festival
für internationale Chormusik *Musica Sacra a Roma*.
Auftritte u. a. im Petersdom in Rom, Trinity-Sergius
Larva in Sergiyev Posad, sowie in der Tretjakov
Gallery und in der Kazan Kathedrale in St. Petersburg.

Ausstellung bis 14. Januar 2011
Schloss Auel, 53797 Lohmar- Wahlscheid
Tel. 02206-60030 info@schlossauel.de www.schlossauel.de

W e i h n a c h t s k o n z e r t

C A N T O E R G O S U M

R u s s i s c h e r F r a u e n c h o r

L U D M I L A

S a m a r a R u s s l a n d

A u s s t e l l u n g

K R I S T I A N D U B B I C K

E v o k i n g M e m o r i e s

M I L O V A N D E S T I L M A R K O V I C

T r a n s f i g u r a t i v e M a l e r e i

18. Dezember 2010 18.00 Uhr

Kristian Dubbick, Evoking Memories, Gouache, 2009

ЈУТРОС, ДА ВАМ КАЖЕМ, БАШ
САМ НЕШТО РАЗМИШЉАО,
МОЖДА ЈЕ И ГРЕХ ШТО ТАКО
МИСЛИМ, ТЕШТИТИ МЕ У ТИМ
ТРЕНУТИМА ЈЕ, ПО МЕНИ,
ВЕОМА ВЕОМА НЕ ИСПЛАТИ
СЕ КАД МИ КАЖУ ЉУДИ
НЕМОЈ ДА СЕ МОЛИШ БОГУ,
ПОШТО СЕ ЈА МОЛИМ БОГУ,
СВАКЕ НОЋИ ДА СЕ НЕ
ПРОБУДИМ, ДА МЕ УЗМЕ, У
СВОЈЕ НАРУЧИЈЕ ДА СЕ НЕ
ПРОБУДИМ ВИШЕ, ДА НЕ
ЖИВИМ ВИШЕ У ОВИМ
МУКАМА, ГЛАКАКО ЛЕТНЕМ,
ЈА СЕ ТРИ ПУТА ДНЕВНО, ТРИ
ПУТА ДНЕВНО МОЛИМ, НЕ
ИДЕМ У WC ДА СЕ МОЛИМ, ТО
ЈЕ ТРЕХ И СРАМОТА, НЕГО
УЂЕМ У КРЕВЕТ, ЈЕДНО-
СТАВНО, САЧЕКАМ ДА СЕ СВЕ
СТИЦА, ПОКРИЈЕМ СЕ ПРЕКО
ПЛАВЕ И У СЕБИ ЧИТАМ
МОЛИТВЕ И ЗАВРШЕН ПОСАО,
И ПРВО ШТО БОГА МОЛИМ ТО
ЈЕ ДА МИ УЗМЕ ЖИВОТ, ДА СЕ
НЕ ПРОБУДИМ УЈУТРО И ДА
ВИДИМ ОПЕТ ДА НИСАМ
САЊАО, ЗНАТЕ, КАКО ВАМ ЈЕ
НАЈГОРЕ, ДА САЊАТЕ СЕБЕ У
ЗДРАВОМ, СТАЊУ ДА СЕ
НЕШТО ДЕЦАВА, У НЕКОМ
АМБИЈЕНТУ РЕЧИМО ДА СТЕ У
ПАРИЗУ ЗДРАВИ, КАО
НЕКАД СА НЕКОМ ДЕВОЈКОМ,
УОПШТЕ НЕКИ ЛЕП
ТРЕНУТАК, И ОНДА СЕ
ПРОБУДИТЕ, И ПРП, КАО
ОНО, ОБЛАК ПРАШИНЕ СЕ
РАЗИЂЕ И ВИ ВИДИТЕ ДА СТЕ
И ДАЂЕ ОНАЈ ТАКОЗВАНИ
ИНВАЛИД, КАКО МЕ ВЕЋ ЗОВУ
БОГАЉ, ДОБРО НЕКА САМ
И БОГАЉ, НЕМА ВЕЗЕ, ТО МИ
ЈЕ И ХВАЛА, И ОД ОВЕ

Milovan Markovic, Transfigurative Portrait, Pigment, 2003